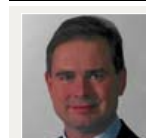

Efter seks måneder ved roret overgår Danmark nu igen til at være et almindeligt medlemsland. Det betyder imidlertid ikke, at vi blot kan læne os tilbage sådan rent europapolitisk. Vi er afhængige af et velfungerende Europa, og med en fast europaminister får regeringen en stærk mulighed for at styrke sin indsats på ministerniveau over for Europa-Parlamentet.

KRONIK DEN 4. JULI 2012

Hvad nu, europaminister?

NICOLAI WAMMEN
europa-
minister
(S)

Det danske EU-formandskab er slut. De halvårslige EU-formandskaber følger kalenderen, og ansvaret for at sætte dagsordenen i EU er nu blevet overdraget til Cypern. Som europaminister er jeg rigtig glad for at kunne se tilbage på seks måneder, hvor det danske formandskab er lykkedes med en række konkrete resultater med direkte betydning for genopretningen af Europas økonomi og for et fornyet og forstærket fokus på vækst og job i Europa.

EU er blevet en del af vores dagligdag i Danmark. Samtidig står EU over for historisk store og vanskelige udfordringer, og Danmark vil inden for en overskuelig fremtid kunne blive stillet over for nogle af de største politiske valg i de 40 år, vi har været medlem. Det kræver omhyggelige overvejelser og engagement, samt at vi gør, hvad vi kan for at præge EU's fremtid. Efter seks måneder ved roret overgår Danmark nu igen til at være et almindeligt medlemsland. Det betyder imidlertid ikke, at vi blot kan læne os tilbage sådan rent europapolitisk. Tværtimod. Vi er afhængige af et velfungerende Europa.

Der bliver rigeligt at se til. Jeg blev født i 1971 på et tidspunkt, da Danmark kort tid efter gjorde sin stilling op i forhold til Europa. Danmark valgte som bekendt Europa til. Jeg er vokset op med den efterfølgende debat om netop den beslutning. Med glæden, frustrationen, begejstringen og skuffelsen over det europæiske samarbejde. Med folkeafstemninger og forbehold. Med folkebevægelser og farvede EU-strømper, men også i en tid med fred, fremgang og frihed i vores del af verden. Når man ikke har prøvet andet, risikerer man at glemme, at det er noget, vi skal kæmpe for, og som vi ikke må tage for givet.

Jeg erkender samtidig, at EU ikke er nogen mirakelkur, der løser alle vores problemer, men vi kan præge samarbejdet og de værdier, som det europæiske samarbejde står for, til gavn både for Europa som helhed og Danmark i særdeleshed. Min tilgang til europapolitik vil være som en hver anden del af det politiske arbejde: Det er resultaterne, der tæller. Resultater for EU og for Danmark.

På den baggrund vil jeg som europaminister fokusere på tre områder:

► For det første at være en dansk stemme for et jobskabende Europa.

► For det andet at være europaminister, ikke kun med blik for EU, men for hele Europa. Dvs. både de lande som Island og Serbien, der er på vej ind i EU, men også de

europæiske lande, der ikke er kommet så langt endnu.

► For det tredje at være drivkraft bag en konkret og oprigtig debat om Europa i Danmark.

EU har været gennem nogle turbulente år. Og meget er sket de seneste seks måneder, hvor der er opnået enighed om nogle af de mest vidtrækkende og gennemgribende beslutninger i fælleskabets historie. Men den økonomiske krise er fortsat barsk virkelighed. Og debatten om job – gerne grønne job – og vækst i Europa forstummer ikke. Som europaminister vil jeg derfor først og fremmest have fokus på et jobskabende Europa.

Genopretning af EU's konkurrenceevne; flere EU-midler til forskning, uddannelse og innovation og til de grønne teknologier. I det hele taget mere jobskabende vækst for de ca. 1.000 mia. euro vi kommer til at bruge på EU fra 2014 til 2020. Det bliver nogle af mine væsentligste pejlemærker, når jeg her efter formandskabet indtager den danske stol i EU's ministerråd, der i år vil skulle afslutte forhandlingerne om EU's næste syvårige budget.

Men ministerrådet bliver ikke den eneste kampplads. Med en fast europaminister får regeringen en stærk mulighed for at styrke sin indsats på ministerniveau over for Europa-Parlamentet, der også er afgørende i jagten på job og vækst. Det er et signal fra regeringen til Europa-parlamentet om at "we want to do business".

Og så vil jeg være erhvervslivet og organisationernes EU-sparingspartner. Som europaminister betragter jeg det som en særlig opgave at være løbende til rådighed og i dialog med erhvervslivet, organisationer, kommunale og regionale aktører, der aktivt ønsker at engagere sig i og bidrage til, at Danmark får en gunstig placering på den europæiske scene.

Vi må huske rødderne og de helt overordnede perspektiver for EU-samarbejdet. At EU er et fredens projekt. Et stabilt Europa er ikke en selvfølge. Ser vi mod Øst, er der en vigtig del af Europa, hvor en række lande stadig døjer med ustabilitet og relativ fattigdom. Det udgør en risiko for de lande. Og det udgør en risiko for os i EU. Vi har en stærk egeninteresse i et

aktivt engagement i Østeuropa. Det gælder værdier. Det gælder vækst og beskæftigelse.

Vi må ikke vende disse lande ryggen – og da slet ikke eftersom EU faktisk kan gøre en positiv forskel. Jeg vil derfor være europaminister med blik for hele Europa. Her er udvidelsesforhandlinger en usædvanlig drivkraft i den forvandling, som disse lande gennemgår. Tænk på, at der for få år siden var krig i vores baghave. Om et halvt år træder Kroatien ind i EU. Og under dansk formandskab har både Serbien og Montenegro nærmet sig Europa. Jeg vil være en trofast allieret for de kræfter, der vil holde fast i medlemskabsperspektivet som drivkraft for de reformer, som skal konsolidere demokrati og menneskerettigheder i dette plagede hjørne af Europa.

I første omgang vil jeg – med afsæt i de mange kontakter, jeg har etableret i de forgangne seks måneder – tage initiativ til, at vi udarbejder en dansk strategi for det vestlige Balkan. Den skal tjene som en vejviser for en synlig og bredspektret dansk indsats i disse lande i de kommende år.

Men der er også en række europæiske lande mod Øst, hvor medlemskab endnu ikke er aktuelt, men hvor en fortsat tilnærmelse til EU kan spille en afgørende positiv betydning. Der vil jeg engagere mig aktivt i at fremme et demokratisk og økonomisk velfungerende nærområde.

Sidst men ikke mindst vil jeg være en tydelig stemme i den danske europapolitiske debat. Vi har nemlig brug for en mere oprigtig debat om, hvad der er godt og skidt ved samarbejdet i EU. EU-politik er hverdag. Og debatten skal handle om den retning vi følger.

Vi skal have debatten i Folketinget. Og så skal debatten ud til danskerne. Til forsamlingshusene, gymnasierne, kantinerne på de danske arbejdspladser. Så jeg tager på turné. Ud at tale med danskerne om, hvordan vi i EU på ny får skabt job og vækst.

En konkret og oprigtig debat om EU vil også være en vigtig forudsætning for et senere opgør med vores forbehold. Der er megen tøven og skepsis i den danske EU-debat, når det kommer til spørgsmål om retlige forhold, bekæmpelse af terrorisme og pirateri samt civile og militære operationer uden for EU.

Og den aktuelle økonomi i Europa betyder, at mange ting er til debat om det europæiske samarbejdes fremtid. Derfor er det ikke højaktuelt med en folkeafstemning i den nærmeste fremtid. Dertil er usikkerheden i EU for stor nu. Men den grundige debat den bør ikke lade vente på sig.

Der bliver rigeligt at tage fat på i den kommende tid – selv uden et formandskab. Sat på kort formel vil min ambition som europaminister være at bringe mere Europa til Danmark og mere Danmark til Europa.

Den 3. juli 2012 var absolut en markering værd. Efter at have sejret sig ind i Statsministeriet med historisk lav vælgertilslutning har Helle Thorning-Schmidt nu siddet ved rotpinden på skuden "Danmark" i ni samfulde måneder. De ni måneder har, som statsministeren hver tirsdag uge efter uge forklarer de fatsvage medier og den undrende befolkning, budt på en perlerække af sejre. Det går kort sagt rigtig, rigtig godt.

Men efter ni måneder er regeringen ikke just svanger med nye projekter, politiske mål endsige én eneste originalt tænkt tanke, så magtens kadre er forsamlet for at se fremad, finde nye pejlemærker og ikke mindst finde nye slogans, nu hvor "12 minutter" og "Fair løsning" ikke rigtig fængede i folkedybet.

»Hvem har rigtig, rigtig gode ideer til det projekt?« spørger landets højtelskede leder ud i rundkredsen af ministerkolleger.

Yngstemanden, der af uransagelige årsager har et selvværd så stort som Rundetårn og et tordenskrald tilsammen, lægger som en selvfølge ud: »Nu hvor vi står foran en velfortjent ferie, kommer jeg i tanke om noget fra min skoletid, som jeg jo husker som var det i går. Det var noget med en gammel knark, der sagde noget om at rejse og at leve, bare jeg dog kunne komme på navnet og ordene...«

»Den kan jeg, den kan jeg,« jubler Mette, altså fødevarer-Mette, ikke arbejds-Mette. »Det var da: At ryge er at leve – nej, måske var det: at ryge er at rejse – åh, nu er jeg blevet forvirret, jeg må i kabinen og have et hiv...«

Der opstår stilhed i rundkredsen, da Mette er gået i kabinen, men den brydes af munter, mumlende sang: "I am a wandering star talala..."

»Villy, vågn op, du er hjemme i Danmark, og det er altså "a wandering star" – omstrejfende stjerne.« Ja, det var dronning Margrethe III, der greb ind.

»Ja, ja, wandering star ligesom mig.«

»Er der virkelig ikke nogen, der har noget fornuftigt at byde ind med?« Nu er dronningen ribset. »Helle bliver rigtig, rigtig ked af det, hvis I ikke kommer med noget.«

»Jamen, kunne det ikke være noget med: At lyve er at leve – det passer da meget godt,« siger erhvervs- og vækstministeren oprømt.

»Tal for dig selv, Ole,« affærdiger dronningen.

»Nu har jeg det, nu har jeg det,« iver europaministeren. »Vores nye slogan skal selvfølgelig være: At leve er at rejse – det er jo det, jeg gør hver dag, når jeg er ude og sætte skik på Europa...«

»Åhr, altså, Nicolai, skal du have en ministerpost endnu længere ude i hegnet? Skal du bytte med udkants-Carsten?«

»Hva', hvorfor skulle jeg nu vækkes?« råber den stangsure og -stive udkantsminister.

»I kan ryge og rejse, kan I.«

»Jah, godt Carsten, det skal være regeringens nye slogan, så kan de lære det!«

Canis Lupus

